

Informatiu de l'Alt i Baix Penedès

Germanor, 3 - Tel. 93 890 24 55 - Fax 93 817 16 25
08720 VILAFRANCA DEL PENEDÈS

E-correu: noticiari@lafura.cat
agenda@lafura.cat
exposicions@lafura.cat
bustia@lafura.cat
lafura@lafura.cat
llavordelletes@lafura.cat

Exemplar gratuït

Edita: Penedès Edicions S.L. - NIF B58101536

Editor Delegat: Alfons Udina

Consell Editorial:

Guillem Bel, Marga Carceller, Francesc Murgadas,
Joan Rovira, Núria Udina, Alfons Udina i Jordi Valls

Consell de Redacció:

Guillem Bel, Marga Carceller, Meritxell Vila, Fina
Martínez, Jaume Plans, Núria Udina i Alfons Udina

Seccions:

Roser Ferrer (Dossier); Jaume Plans i Meritxell
Vila (Noticiari i Esports); Fina Martínez i Núria
Udina (Agenda); Anna Balaguer, Eva Berengueras,
Teresa Escofet i Helena Ribas (Cinema, televisió,
exposicions, urgències)

Col·laboradors:

Ramon Arnabat, Pilarín Bayés, Frederic Cuscó, Jordi
Cuyàs i Antoni Ribas

Serveis:

Guillem Bel i Helena Ribas (Disseny); Anna
Balaguer i Teresa Escofet (Correcció); Arnau Udina
(Informàtica); Salvador Cantí, Santiago Mata,
José Suárez i Jaume Várias (Distribució); Carmen
Serrano (Manteniment)

Administració:

Natàlia Garcia (El lector anuncia); Joan Marimon,
Pere Domènech, Emili Luque i Miguel Àngel
González-Nuevo (Gestió comercial); Lúcia Recasens
(Comptabilitat)

Publicitat:

NEXOS INICIATIVES I SERVEIS, S.A.
Carrer Germanor, 3 - Apartat de Correus 244
Telèfon 93 890 24 55 - Fax 93 817 16 25
08720 VILAFRANCA DEL PENEDÈS
E-correu: publicitat@agencianexos.com

Fotocomposició i muntatge:

PEDICSA (Penedès Edicions, S.L.)
Telèfon 93 890 24 55

Impressa:

Indugraf Offset, S.A. - Telèfon 977 29 64 77

Dipòsit legal: B-16.850-82

Mitjana de difusió controlada per

27.477 exemplars setmanals

segons acta de control del 28/02/2008 per al període
gener-desembre 2007.

72.000 lectors

Audiència mesurada pel

**BARÒMETRE DE LA COMUNICACIÓ
I LA CULTURA (Onada: juny 2008)**

**Distribució gratuïta als 203 forns de pa dels 41
municipis de l'Alt i el Baix Penedès:** Albinyana, l'Arboç,
Avinyonet del Penedès, Banyeres del Penedès, Bellvei,
la Bisbal del Penedès, Bonastre, les Cabanyes, Calafell,
Castellat i la Gornal, Castellví de la Marca, Cunit, Font-
rubi, Gelida, la Granada, la Joncosa del Montmell, Llorenç
del Penedès, Masllorenç, Mediona, Olerdola, Olesa de
Bonesvalls, Pacs, el Pla del Penedès, Pontons, Puigdàlber,
Santa Fe del Penedès, Santa Margarida i els Monjos, Santa
Oliva, Sant Cugat Sesgarrigues, Sant Jaume dels Domenys,
Sant Llorenç d'Hortons, Sant Martí Sarroca, Sant Pere de
Riudebitlles, Sant Quintí de Mediona, Sant Sadurn d'Anoia,
Subirats, Torrelavit, Torrelles de Foix, el Vendrell, Vilafranca
del Penedès i Vilobí del Penedès.

**I a Cabrera d'Anoia, Capellades, els Hostalets de Pierola,
la Llacuna, Masquefa, Piera, la Torre de Claramunt i Vallbona
d'Anoia, de la comarca d'Anoia.**

**I a Canyelles, Cubelles, Olivella i Sant Pere de Ribes, de
la comarca del Garraf.**

Membre de:

acpg associació catalana
de la premsa gratuïta

Els temps estan canviant

Com deia i diu en Bob Dylan en aquella cançó que ja fa uns quants anys va capitanejar el que després s'anomenaria cançó de protesta, els temps estan canviant. Encara que nosaltres ens entestem a seguir pensant que tot funciona igual i que els antics models d'anàlisi i funcionament segueixen estant vigents. La prova la tenim als EUA, justament la pàtria de Bob Dylan. El paradís del liberalisme ha acabat fent el que, per exemple, en el context veneçolà fou catalogat com a nacionalització. Perquè, quina diferència hi ha, des del punt de vista econòmic, entre que Hugo Chávez nacionalitzi el banc de Veneçuela, majoritàriament en mans del banc de Santander, i que la reserva federal dels Estats Units "rescati" les hipotecàries "Fannie Mae" i "Freddie Mac"? Sobretot després que l'estat intervingués, fa uns mesos, el banc de negocis "Bear Stearns" i adoptés fa uns dies la decisió de no impedir la fallida del banc d'inversions nord-americà "Lehman Brothers". És a dir, després que el govern del senyor Bush optés per unes mesures que hauria signat amb tota tranquil·litat el camarada Mao Tse Tung o, per ser més suaus, l'enemic etern Fidel Castro. I en el benentès que, si les ha aturades, probablement ha estat per evitar la bancarrota econòmica de la reserva federal i la ruïna política del seu successor John McCain.

Ara potser ja seria hora que alguns polítics suposadament pragmàtics, com l'inefable senyor Solbes, es possessin les piles i comencessin a entendre que aquesta crisi no és comparable amb cap de les anteriors. Que aquesta crisi és la primera crisi globalitzada en un món que ells mateixos han ajudat a globalitzar. I que si fins ara quan Wall Street queia les altres borses aturaven la respiració, a partir d'ara Frankfurt, Londres i Barcelona hauran d'acostumar-se a rebre també la patacada de l'ona expansiva. Perquè els diners, agradi o no, també han deixat de tenir fronteres. I els fons d'inversió de Kuala Lumpur o Caracas estan presents a Los Angeles. Els diners han deixat de tenir pàtria. Per tant, deixem-nos d'eufemismes. Si el patrimoni d'una família entra en recessió quan aquesta gasta més del que ingressa, l'Estat espanyol està en recessió. I no val a parlar de desacceleració quan el que s'està fent és, curt i ras, frenant. O de creixement negatiu quan el que s'està patint és una davallada espectacular. O és que el govern espanyol pretén salvar la nostra economia, com feia el xèrif de Nottingham de la història de Robin Hood, animant els pobres a gastar perquè els rics puguin invertir a Dubai?

Un dia o altre hauran de reconèixer que hem anat massa lluny. Que han estirat més el braç que la màniga. I hauran de començar a fer funcionar la mateixa tisora que els ciutadans ja fa temps que fem servir a casa. Però no de la forma demagògica (els sous els vota la Cambra mateixa) que va fer dies enrere el senyor Bono proposant als grups polítics una congelació de salaris que a ell li seguiria permeten anar-se'n a casa cada més amb més de 13.000 euros gràcies als quasi 4.000 que incrementen el seu sou de diputat (3.126 euros al mes) en concepte de membre de la mesa, els altres 4.000 que té assignats com a despeses de representació i els més de 3.000 que li atorga el Parlament com a despeses de lliure disposició. Tampoc mostrant, com va fer el president Zapatero anant al mateix Parlament, la solidaritat quasi cínica amb els que no arriben a finals de mes. Cal anar més enllà. Prendre mesures concretes i a curt termini. Perquè tot sembla indicar que no trigarà gaire en començar la segona part de l'espectacle. Un cop reconeguda, al primer acte de l'obra, l'existència d'una crisi econòmica galopant, sembla que ara toca entrar en el sàinet de la seva durada. En l'estira i arronsa de dades i indicadors interpretats a gust del consumidor. Perquè pel que sembla, diguin el que diguin, el temporal econòmic no amaina. Al contrari, els mapes del temps apunten que la cosa va per llarg. Insistim, digui el que digui el senyor Solbes.